

όλοι έγεβεντιστήκαμε 'ς τσι γειτονιές 'ς τή Χώρα.» Συνών. *έξευτελίζω, πομπεύω, ρεζιλεύω.* 3) 'Ατιμάζω, βιάζω γυναίκα, διασκεδάζω εις βάρος τής ύπολήψεως γυναικός Κρήτ. Κώς : 'Αφού τήν έγεβέντισεν γάμβοσον τζαιρόν, δην έξαπόλυτσε Κώς. 4) Μεθ' ύβρεων αποπέμπω τινά Κυδων. Σίφν. : Τον δγιβέδ'σα τσι πάρ' Κυδων. 5) 'Εντροπιάζω, ύβριζώ, γελοιοποιώ τινά 'Ανδρ. 'Ηπ. (Ζαγόρ.) Λευκ. Μύκ. Νάξ. ('Απύρανθ.) Πελοπν. (Αίγ.) : *Ειδ' άσκημιά τ' άθρώπου τον ευτή;* 'εβεδίζει τó χωριό ή άσκημιά don 'Απύρανθ. *Ασάρωτά 'χα κ' 'εβεδίστηκα πού 'ρθα g' εδήκασι μέσα αυτόθ.* 'Εβεδίζομαι όσο τς' άκούω και λείει τά παλιόλοα που λείει αυτόθ. Τήν έγεβέντισε Αίγ. || 'Ασμ.

Μιά *badreμένη* βάει άδρός και πήτε τση τραγούδια, 'ιατί μās έγεβέντισεν όλα δά κοπελούδια

Απύρανθ. 6) 'Αποδεικνύω τινά ψευδόμενον Παξ. 7) 'Υπερτερώ, νικώ, καταβάλλω Κεφαλλ. Κίμωλ. Χίος : Τόν έγεβέντισε Κεφαλλ. 'Εκείνο είναι που μ' έγεβέντισε (έκείνο έπεδείνωσε τήν κατάστασίν μου) Κίμωλ. Αυτός ό θάνατος μ' έγεβέντισε Χίος. 8) 'Αποφασίζω, τολμώ Θράκ. (Περίστασ.) : *Δέ γκιβεντίζουμι νά πāμι 'ς τήν Πόλη νά ίργαστοῦμι;* Καί μέσ., έπιχειρῶ, καταπιάνομαι Μακεδ. (Χαλκιδ.) : *Τέτχοια δ'λειά δέ τ' γκιβεντίζουμι.* Μετοχ. 1) 'Ο κομψεύόμενος, ό θηλυπρεπής Σύμ. 2) 'Ο άτακτος, ό κακότροπος, Κέρκ. (Λευκίμ.) : *Ένας γεβεδισμένος πάδοτε θά τρώη ξύλο.* 3) 'Ο άξιος μομφής κατηγορίας 'Ανδρ. Νάξ. ('Απύρανθ.) Πάρ. : *Διαόλοι νά βοῦν μέσα σου, γεβεδισμένε, πού 'χεις του χοίρου τή μούρη Πάρ.* 'Ω τó 'εβεδισμένο, *είδα μου 'καμε!* 'Απύρανθ.

γεβεντιλίκι τό, άμάρτ. γεβεντιλίκι Πάρ. 'εβεδιλίκι Νάξ. ('Απύρανθ.) 'εβεδ'λίκι Νάξ. ('Απύρανθ.)

Έκ του οὖς. γέβεντο και τής Τουρκ. καταλ. -λίκι.

1) Πρᾶξις άνήθικος, άξία μομφής Νάξ. ('Απύρανθ.) : *Δέν άξανοίεις και σὺ τὰ 'εβεδ'λίκια πῶχεις καμωμένα, μόνου βοίξεις τῶν άθρώπω δά παιδιά.* Συνών. γέβεντο 1. 2) 'Εντροπή, προσβολή Νάξ. ('Απύρανθ.) Πάρ. : *Ω, τó 'εβεδ'λίκι μου, ὅδε μου τό 'πανε!* 'Απύρανθ. 'Εσένα έπόμεινε τó 'εβεδιλίκι αυτόθ. Συνών. γεβέντιση, γεβέντισμα 3, γεβεντισμός 2, γέβεντο 2β, ντροπή, ρεζίλεμα, ρεριζιλίκι.

γεβέντιση ή, άμάρτ. 'εβέντιση Νάξ. ('Απύρανθ.)

Έκ του ρ. γεβεντίζω.

Γεβεντιλίκι 2, ό ιδ. : *Μιά 'εβέντιση μου 'λαχε κι άκούς ό καμός μου!*

γεβέντισμα τό, Αίγιν. 'Ικαρ. Παξ. Πελοπν. (Καρδαμ. Μεσσ. Πάτρ. Πύργ.) Σίφν. — I. Βενιζέλ., Παροιμ², 246, 1013 — Λεξ. Βάιγ. Πρω. Δημητρ. γεβέντισμα Μεγίστ. Ρόδ. γεβέντισμα 'Ανδρ. Θήρ. Κρήτ. Μήλ. Μύκ. Πάρ. Σύρ. γεβέντισμα Πάρ. γεβέντιγμα 'Ιων. (Βουρλ.) 'εβέντισμα Νάξ. ('Απύρανθ.) γιβέντισμα Θήρ. γιβέντ'σμα 'Ηπ. (Ζαγόρ.) Μακεδ. (Λακκοβ.) γιβέδ'σμα Σάμ. γιβίντισμαν Λυκ. (Λιβύσσ.) γιουβέδ'σμα Λέσβ. τσουβέντισμα Θήρ. (Οία) τσ'βέδ'σμα Θήρ. (Οία) λιβέντισμα Κύθηρ.

Έκ του ρ. γεβεντίζω. Παρά Δουκ. τύπ. γυβέντισμα άντι γιβέντισμα, δι' ό ιδ. γυβεντίζειν.

1) Τό διαλάλημα, τó κήρυγμα, τó γινόμενον υπό έμμίσθου κήρυκος Μακεδ. (Λακκοβ.) Συνών. τελάλι. 2) 'Η διαπόμπευσις, ό έξευτελισμός 'Ανδρ. 'Ηπ. (Ζαγόρ.) Θήρ. (Οία) 'Ικαρ. 'Ιων. (Βουρλ.) Κύθηρ. Λέσβ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Μεγίστ. Μήλ. Νάξ. ('Απύρανθ.) Πάρ. Πελοπν. (Μεσσ. Πάτρ. Πύργ.) Ρόδ. Σίφν. Σύρ. — I. Βενιζέλ., Παροιμ², 246, 1013 —

Λεξ. Βάιγ. Πρω. Δημητρ. : Παροιμ. 'Η *πoutάνα* τó γεβέντισμα για πανηγύρι τó 'χει (έπi ανθρώπων διεφθαρμένων, άπολεσάντων τήν αιδῶ, οίτινες, άναισθήτως έχοντες πρὸς τήν άτίμωσιν, έναβρύνονται μάλλον διά τὰ έργα των) 'Ανδρ. Πάτρ. 'Ε *κούρβα* τó γεβέντισμα παναυράτσιν τó 'δει (κούρβα=ή πόρνη· συνών. τή προηγούμενη) Μεγίστ. 'Η πομπιέμένη τó γεβέντισμα τó 'χει για καμάρι (συνών. τή προηγούμενη) Πύργ. 'Ο κλέφτης τó 'εβέντισμα 'ιά παναυρι τó 'χει (συνών. τή προηγούμενη) 'Απύρανθ. 'Ο Γύφτος τó γεβέντισμα για πανηγύρι τó 'χει (συνών. τή προηγούμενη) Μεσσ. 'Η παροιμ. έν παραλλαγαίς κ.ά. Συνών. γεβεντισμός 1. 3) 'Εντροπή, ύβρις, κατηγορία Αίγιν. Θήρ. (Οία) Λέσβ. Μύκ. Νάξ. ('Απύρανθ.) Παξ. Πελοπν. (Καρδαμ.) Σάμ. Χίος : *Ιδὲ γεβέντισμα πού μās ήκαμες 'ς τó σπiτ'!* Μύκ. Μουρέ, *είδα 'εβεδίσματα 'ν' πού του λαχαίνουν κ' ευτεινού!* 'Απύρανθ. || Παροιμ. *Παιχνίδια θέλεις, Γιωργιλλά, δέξου γεβεντίσματα* (έπi τῶν έξ άφροσύνης προκαλούντων ίδια παθήματα) Καρδαμ. 'Η παροιμ. έν παραλλαγαίς κ.ά. Συνών. γεβεντισμός 2. 4) Μετων., ό έντροπιασμένος, ό διαπομπευμένος Νάξ. ('Απύρανθ.) || 'Ασμ.

βόβιωμα και 'εβέντισμα, πάαινε νά τρυπώσης και νά βρης τοίχο νά ξυστής και νήλιο νά ξαπλώσης. Συνών. *ανάγελο 2, αναγορά 2, γέβεντο 3, ρεζίλι.*

γεβεντισμός ό, άμάρτ. γεβεντισμός Μύκ. 'εβεντισμός Νάξ. ('Απύρανθ.)

Έκ του ρ. γεβεντιζώ. 'Η λ. και παρά Σομ.

1) 'Ο διασυρμός, ή διαπόμπευσις, προσβολή Μύκ. : *Ιδὲ γεβεντισμό πού μās ήκαμε 'ς τó σπiτ', νά κλεφτῇ με τó γέρο!* Συνών. γεβέντισμα 2. 2) 'Εντροπή Νάξ. ('Απύρανθ.) : *Είδα 'εβεντισμό ει' βοῦ τόνε παίρνεις και σὺ με τó παραμικρό!* Συνών. ιδ. εὐλ. γεβεντιλίκι 2.

γεβεντιστής ό, άμάρτ. γεβένστis Λευκ. λ'βιδιχτής 'Ιμβρ. Θηλ. γεβεδίστρα Λευκ.

Έκ του ρ. γεβεντιζώ, παρ' ό και λ'βιδῶ. 'Εν Gloss. Latin-grec τύπ. κιβεντιστής.

1) 'Ο δημόσιος κήρυξ 'Ιμβρ. Συνών. διαλαλητής, κήρυκας, τελάλης. 2) 'Ο συκοφάντης Λευκ. : *Μή δά πιστεύετε, είναι γεβένστis. Γεβεδίστρα ευτεί'ν π' τά 'πε.*

γεβεντιστός έπίθ. άμάρτ. Θηλ. διβεγκιστά Τσακων. (Μέλαν.)

Έκ του ρ. γεβεντιζώ. 'Ο τύπ. διβεγκιστά έκ του ρ. *διβεγκίζουρ ενι.

'Ο άδιάντροπος, ιδία έπi γυναικῶν : *Ωράτσερένι τὰ διβεγκιστά τσ' έν' έγκα τσ' έν' άουα!* (τήν είδες τήν άδιάντροπη, τί πηγαίνει και λέγει).

γεβεντιστούτσικος έπίθ. άμάρτ. οὐδ. διβεγκιστούδικο Τσακων. (Μέλαν.)

Έκ του έπίθ. γεβεντιστός και τής ύποκορ. καταλ. -ούτσικος.

'Ο άνήσυχος, ό άτακτος : *Όρα τó διβεγκιστούδικο τσ' έρι ποίντα* (κοίταξε τó γεβεντιστούτσικο τί κάνει).

γέβεντο τό, Εὐβ. (Κουρ.) Κίμωλ. Μήλ. Νάξ. (Γαλανᾶδ.) Σίφν. γέβενδο Ρόδ. γέβεδο Θήρ. 'Ιος Κρήτ. Κύθν. Μύκ. γέβιδο Λέσβ. (Σταριῶτ.) 'έβεδο Νάξ. ('Απύρανθ.) γίβεδο Κρήτ. ('Ηράκλ. Μαλάκ. Σητ. κ.ά.) βέγεντο Σίφν.

Έκ του ρ. γεβεντιζώ.

1) 'Ατιμία, πρᾶξις άτιμος, έπιλήψιμος Εὐβ. (Κουρ.) Κίμωλ. Κρήτ. ('Ηράκλ. Μαλάκ. Σητ. κ.ά.) Μύκ. Σίφν. : Πα-

ναγιά, 'δὲ γέβεδα, νὰ 'γαστρωθῇ μὲ τὸ γέρο! Μύκ. Γίβεδο δὲν ἦκαμ' ἢ κακομοῖρα, κι ἀπὸ δὲ γατέω γιάδα δὲ δὴ βρο-
τιμῶ κιάνεις (γατέω=κατέχω, γνωρίζω) Σητ. Τὰ γίβεδα
ποὺ κάνει αὐτὴ 'ς τὸ χωριό, νὰ γυρίζῃ μὲ τὸν ἕνα καὶ μὲ
τὸν ἄλλο νεαρό, δὲ δά 'καμενε κοπελιά 'ς τὸ γόσμο Μα-
λάκ. Τὰ 'μαθες γιὰ τὰ βέγετα τῆς προκομμένης τῆς ξα-
δέρφης σου! Σίφν. Θὰ σοῦ τὰ 'πῶ τὰ γέβεντά σου Κίμωλ.
Εἶχε δὲν εἶχε, τὸ 'καμε τὸ γέβεντο Κουρ. || Παροιμ. Τοῦ
φτωχοῦ ὁ θάνατος δὲ γροικᾶται καὶ τοῦ πλουσίου τὰ γί-
βεδα (αἱ πράξεις ἐκάστου κρίνονται ἐκ τῆς κοινωνικῆς τά-
ξεως, εἰς ἣν οὗτος ἀνήκει) Κρήτ. || Γνωμ. Θὰ ξυπνήσῃ ἡ
κουρεμένη καὶ θὰ 'δῇ τὰ γέβεντά της (ἐπὶ περιπτώσεων,
καθ' ὅς ἀλογίστως ἐκτελεῖ τις πράξεις, τὰς ὁποίας δὲν θὰ
ἐπραττεν ἐὰν ἐσκέπτετο προηγουμένως) Σίφν. || Ἄσμ.

Ὁ στραβολαίμης πετεινὸς 'ς τὸ ματζιπέτι κράζει,
τὰ γίβεδά του δὲ θωρεῖ κι ἄλλους καταδικάζει
(ματζιπέτι=ἀκρόστεγον) Κρήτ. β) Ἐλάττωμα, ψόγος,
κατηγορία Κύθν. Σίφν. : Παροιμ. "Ὁ γοῖος φηγεῖται, τὰ
γέβεδά του ἀκούει (ὁ ὠτακουστής συνήθως ἀκούει τοὺς ἐναν-
τίον του ψόγους) Κύθν. || Ἄσμ.

Ἄς ποῦμε τώρα κι ἄλλουνοῦ / τὰ γέβεντά του κι αὐτουνοῦ
Σίφν. 2) Ἡ διαπόμπευσις Κρήτ. Μῆλ. Ρόδ. : Ἐκάμαν δὴν
δόσο γέβενδο Ρόδ. || Παροιμ. Ἡ πορτικὴ τὰ γέβεντα γιὰ
πανηγύρι τὰ 'χει (πορτικὴ=ἐταίρα· ἐπὶ ἀνθρώπων διε-
φθαρμένων, ἀπολεσάντων τὴν αἰδῶ, οἵτινες ἀναισθητῶς ἔ-
χοντες πρὸς τὴν ἀτίμωσιν ἐναβρύνονται μᾶλλον διὰ τὰ ἔργα
των) Μῆλ. β) Ὑβρις, προσβολὴ Κρήτ. Λέσβ. (Σταριῶτ.)
Μύκ. : Αὐτὸ μοῦ 'ρχεται σὰ γίβεδο Κρήτ. Ἀρχίνα τὰ γέβιδα
τοῖ τσ' κατάρεις Σταριῶτ. Ἰδὲ γέβεδα, ποὺ μᾶς ἦκαμε 'ς τὸ
σπίτι! Μύκ. γ) Ἐντροπή, καταισχύνῃ Νάξ. (Ἀπύρανθ.) :
Μουρέ, μὰ 'ιάδα καὶ μαλώνετε καὶ σᾶς ἀκούει ὁ κόσμος;
"Ὡ ἀροπὲς καὶ 'έβεδα! || Ἄσμ.

Τὰ κατουρλιά περάσανε κάτω 'ς τοῦ Πολυχρόνη
κι ὅλο βοδὲς καὶ 'έβεδα 'ς τὰ μουτρα τῆς μαζώνει.

3) Ὁ ἀξίος διαπομπεύσεως, γελοιοποιήσεως, ὁ γελοῖος Θήρ.
Ἴος Κρήτ. Μῆλ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Γαλανᾶδ.) Σίφν. : βοδὴ καὶ
'έβεδο, ἀνεέλιγ τοῦ κόσμου Ἀπύρανθ. Φύγε ἀπὸ βρουστά
μου, γέβεντο τοῦ χωριοῦ μας Γαλανᾶδ. Γέβεντο κι ἀνεγο-
ρὰ μοῦ εἶσαι Μῆλ. Γέβεδο τὴ γάμανε (τὴν ἐγελοιοποίη-
σαν) Ἴος. Θὰ γίνω βέγετο τοῦ κόσμου Σίφν. Μ' αὐτὸ τὸ
γίβεδο πᾶς καὶ μιλεῖς; Κρήτ. 4) Κατὰ πληθ., αἱ ἀκαθαρ-
σίαι· ἡ σημ. ἀπὸ τῶν ἐπιρριπτομένων κατὰ τοῦ πομπευο-
μένου ἀκαθαρσιῶν Κρήτ. : Ἐγέμισε γίβεδα ὁ τόπος. 5) Τὸ
ἀσήμαντον, τὸ ἄνευ ἀξίας πράγμα Κύθν. : Νὰ βάλῃς τὰ
καλὰ παπούτσια, ὅχι τὰ γέβεδα.

γεβεντούκλω ἢ, Πελοπν. (Κυνουρ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γέβεντο καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ούκλω.

Ἡ πομπευθεῖσα γυνή, ἡ ἀναιδής, ἡ κακολόγος. Συνών.
γεβεντισμένη, (ιδ. γεβεντίζω 2), πομπεμένη (ιδ.
πομπεύω), ρεζιλεμένη (ιδ. ρεζιλεύω).

γεβεντοῦσα ἐπίθ. θηλ. Πελοπν. (Κυνουρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γεβεντίζω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-οῦσα, δι' ἣν ιδ. Ἀνθ. Παπαδόπ., Ἀθηνᾶ 37 (1925), 180 κέξ.
Ἡ διαπομπευθεῖσα.

γεγές ὁ, Ἴων. (Βουρλ.) Πελοπν. (Αἰγιάλ. Ἀρκαδ. Ἀ-
χαῖα Ἡλ. Καλάβρυτ.) — Σ.Περεισιᾶδ., Βασιλίσσ. ἀνθ., 4,
28. Δ.Λάμψα, Ν. Ἔστ. 19 (1936), 680 — Λεξ. Μπριγκ. Μ'Ε-
γκυκλ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ. γηγές Κυδων. Σαμοθρ.

Λέξις πεποιημένη.

1) Ὁ ἀνόητος, κουτός, βλάξ Πελοπν. (Αἰγιάλ. Ἀρκαδ.
Ἀχαῖα Ἡλ. Καλάβρυτ.) — Σ.Περεισιᾶδ., ἐνθ' ἀν. Δ.Λάμψας,
ἐνθ' ἀν. — Λεξ. Μπριγκ. Μ'Εγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δη-
μητρ. : Ἀφοῦ εἶσαι γεγές, καλὰ ἔπαθες Ἀχαῖα. Τραῦ νὰ
τηράξῃς τὴ δουλειά σου, γεγέ, ποὺ χαζεύεις καὶ γελᾷς σὰ
χάχας Ἡλ. Ὡς ἐμᾶς τίς γυναικες, ἃς ποῦμε καθαρά, συμ-
φέρει νὰ 'ναι ὁ ἄνδρας κομματάκι γεγές, γιατί ἡ κουταμάρα
τῶν ἀνδρῶν ἐξασφαλίζει τὴν εὐτυχία ἐμᾶς τῶν γυναικῶν
Σ.Περεισιᾶδ., ἐνθ' ἀν., 28. Καταραμένος ὁ γεγές ὁ συμβο-
λαιογράφος, ποὺ μ' ἔβαλε νὰ ὑπογράψω τὴν καταστροφὴ
μου Δ.Λάμψας, ἐνθ' ἀν. 2) Ὁ κρυφίνους, παμπόνηρος Κυδων.
Σαμοθρ. : Ξέρ' εἰς τί γηγές ἔρι; Τίπουτα δὲ δούν γιγᾶ Σαμοθρ.
3) Ποταπός, ἀναξιοπρεπής Ἴων. (Βουρλ.)

γεγονὸς τό, λόγ. κοιν. γεονὸς Κύπρ. δεονὸς Κεφαλλ.
γεγονότο Κρήτ. — Λεξ. Δημητρ. Πληθ. γεγονά Πελοπν.
(Βερεστ. Πυλ. Τριφυλ.)

Τὸ οὐδ. τῆς μετοχ. τοῦ γέγονα, παρχ. τοῦ ρ. γίγνομαι.

1) Πᾶν ὅ,τι ἔχει γίνεαι ἤδη, τὸ τετελεσμένον λόγ. κοιν. : Ὁ
διορισμὸς - ἡ μετάθεσις - ἡ ἀπόλυσίς του εἶναι πλέον γεγο-
νός. Ἡ ἀγορὰ τοῦ σπιτιοῦ εἶναι γεγονός. || Φρ. Γεγονός
τετελεσμένον. 2) Τὸ περιστατικόν, τὸ συμβάν, ἡ πρᾶξις
λόγ. κοιν. καὶ δημῶδ. : Ἀξιοπερίεργο - ἀξιοπρόσεκτο - ἀσή-
μαντο - περίεργο - πρωτοφανές - σημαντικὸ - σπουδαῖο -
τυχαῖο γεγονός. Τὰ γεγονότα τοῦ εἰκοσιτετραώρου - τοῦ
μηνός. Μᾶς ἀναγκάζουν τὰ γεγονότα. Σπουδαῖα γεγονότα
λόγ. κοιν. Ἐμαθα σήμερα ἕνα δεονός ποὺ στουπίρησα (στου-
πίρησα=ἐξεπλάγην) Κεφαλλ. Εὐκλειὸς τὸ δεονός δὲ δὴ ματά-
κουσα αὐτόθ. Εἶχε κάνει ὁ μακάριος γεγονά ποὺ τὸν εἶχανε
στουπίρει οὐλα τὰ χωργιά Πελοπν. (Βερεστ.) Ἡ Τετράδη
κάνει πολλὰ γεγονά (ἐκ τῆς δοξασίας ὅτι ἡ Τετάρτη, προσ-
ωποποιουμένη, ἐπιφέρει βλάβην, προξενεῖ ζημίαν εἰς τοὺς
ἐργαζομένους κατ' αὐτήν) αὐτόθ. 3) Πρᾶγμα βέβαιον, ἀ-
ναμφισβήτητον λόγ. κοιν. : Εἶναι γεγονός ὅτι τοὺς ἔβαλαν
φυλακή. Εἶναι γεγονός ὅτι παραιτεῖται ἡ κυβέρνησις. 4) Ἡ
πραγματικότητα, τὸ ὡς δεδομένη ἀλήθεια ὑπάρχον λόγ. σύν-
ηθ. καὶ δημῶδ. : Τὸ γεγονός ὅτι ἔχουν λεπτὰ, εἶναι ἀρκετὸ
νὰ γεννήσῃ ὑποψία λόγ. σύνηθ. Ὡς γεγονός, ἐν τῇ ἔχω
τον ἀνάτῃ (τὸ ἀληθές εἶναι, ὅτι δὲν τὸν ἔχω ἀνάγκην) Κύπρ.
5) Ἡ δυσκολία Κεφαλλ. : Θὰ γδῶ τὸ δεονός (θὰ ἰδῶ τὴν
δυσκολίαν).

γεζίτης ὁ, Κρήτ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Ρόδ.

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *gezit*=ἀναιδής.

Ὁ ἀναιδής, ἀσεβής, ἐνθ' ἀν. : Νὰ χαθῇς, γεζίτη, ἀπὸ
βροστά μου Κρήτ. || Ἄσμ.

Κι ὁ Τουρνατζῆς ξαναρωτᾷ, ποιὸς εἶσαι, βρε γεζίτη;

— Ἐγὼ 'μαι ὁ Μεμεδ ἀγᾶς, ὁ ξακουστός τῇ Κρήτῃς
αὐτόθ.

γειρτά ἐπίρρ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Τσακων. (Μέλαν.) κ.ἄ.
γέρτα Εὐβ. (Βρύς.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. γειρτός.

Κεκλιμένως ἐνθ' ἀν. : Τὸ 'βαλε γειρτά Ἀρκαδ. Ἐρκεται
γέρτα-γέρτα Βρύς. Τί πηγαίνεις γέρτα-γέρτα; Ἴσα δὲ
μπορεῖς νὰ ντὸ πάῃς τὸ κορμί σου; αὐτόθ.

γειρτάρι τό, ἀμάρτ. γειρτάρι Τσακων. (Μέλαν.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. γειρτός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-άρι (II) 2.

Τὸ κυρτὸν μέρος τῆς βακτηρίας : Κίσε νι ἀπὸ τὸ λαι-

